

Ed.

349. Frumvarp til laga

[95. mál]

um breyting á vegalögum, nr. 80 10. júlí 1973.

(Eftir 2. umr. í Ed., 3. mars.)

1. gr.

1. mgr. 10. gr. orðist svo:

Vegamálastjóri semur tillögur að vegáætlun fyrir þjóðvegi, aðalfjallvegi, aðra fjallvegi, þjóðgarðavegi og vegi að fjölsóttum ferðamannastöðum til fjögurra ára í senn til leiðbeiningar um skiptingu þess fjár, sem til ráðstöfunar er hverju sinni til vegagerðar. Skal áætlunin annars vegar gera grein fyrir þeim framkvæmdum, sem fyrirhugaðar eru á tímabilinu, en hins vegar þeirri fjáröflun, sem gert er ráð fyrir vegna þeirra.

2. gr.

Í stað 2. mgr. 11. gr. komi tvær mgr., sem orðist svo:

Í vegáætlun um nýbyggingar skal vera sundurliðun um heildarkostnað hvers mannvirkis þrjú fyrstu ár áætlunartímabilsins.

Hálfum hundraðshluta af tekjum samkvæmt lögum um fjáröflun til vegagerðar, nr. 79/1974, skal varið til rannsókna og tilrauna við vega- og gatnagerð undir stjórn vegamálastjóra.

3. gr.

Við 12. gr. bætist:

.... eða að orkuveri.

Heimilt er að taka í tölu landsbrauta vegi að flugvöllum utan kaupstaða, þar sem reglubundið áætlunarflug hefur verið starfrækt samkvæmt leyfi samgönguráðuneytisins í eitt ár eða lengur. Enn fremur er heimilt að taka í tölu landsbrauta vegi að skólastöðum og öðrum hliðstæðum stöðum, þar sem vísir að þorpi hefur myndast vegna þeirrar starfsemi, sem þar fer fram.

4. gr.

Í stað orðanna „300 íbúum“ í c-lið 19. gr. komi: 200 íbúum.

Í stað orðanna „og bryggjum“ í d-lið komi: bryggjum, sjúkraflugvöllum og skipbrotsmannaskýlum.

3. mgr. orðist svo:

Sýsluvegur samkvæmt a-lið þessarar greinar skal aldrei teljast ná nær býli en 50 m, ef hann endar þar.

5. gr.

Við 20. gr. bætist:

Heimilt er að styrkja af fé sýsluvegasjóðs lagningu og viðhald vega að sumar-
bústaðahverfum, enda náist samkomulag um mótframlag af hálfu eigenda og um afnot vegarins.

6. gr.

21. gr. orðist svo:

Hvert hreppsfélag greiðir árlega í sýsluvegasjóð sem samsvarar a. m. k. and-
virði þriggja dagvinnustunda fyrir hvern íbúa, miðað við kaupgjald í almennri
verkamannavinnu hjá Vegagerð ríkisins 1. desember hið næsta ár, áður en gjaldið
er lagt á.

Hreppsfélag getur ákveðið að greiða til sýsluvegasjóðs allt að tvöfalt hærri
upphæð en getur í 1. mgr., og skal sú ákvörðun tilkynnt sýslumanni fyrir 15.
febrúar. Síðan ákveður sýslumaður gjald hvers hrepps og tilkynnir oddvita fyrir
1. mars. Skal það greitt í einu lagi úr sveitarsjóði, eigi síðar en á næsta manntals-
þingi.

7. gr.

2. mgr. 23. gr. orðist svo:

Vegaskattur skal nema 2.0 af þúsundi af fasteignamatsverði mannvirkja, en
3.0 af þúsundi af fasteignamatsverði landa og lóða.

8. gr.

1. mgr. 28. gr. orðist svo:

Af tekjum vegamála samkv. lögum um fjáröflun til vegagerða skal árlega
veita til sýsluvega upphæð, sem sé eigi lægri en tvöföld heildarupphæð innheimtra
sýsluvegasjóðsgjalda um allt land næsta ár á undan því ári, sem fjárlög eru samin.
Frá því dregst þó mótframlag ríkissjóðs, sem þegar hefur verið greitt samkv. síð-
ustu málsgr. þessarar greinar.

Við 28. gr. bætist:

Framlag, sem hreppur kann að hafa greitt umfram lágmark samkvæmt 21. gr.,
skal, ásamt mótframlagi ríkissjóðs, sem heimilt er að greiða á sama ári og framlag
hrepps er innheimt, renna óskipt til sýsluvega í viðkomandi hreppi, án tillits til
2. mgr. 28. gr.

9. gr.

Í stað orðanna „300 íbúa“ í 30. gr. komi: 200 íbúa.

10. gr.

Í stað orðanna „300 íbúa“ í 32. gr. komi: 200 íbúa.

Í stað orðanna „samkv. XIV. kafla laga þessara“ komi: samkv. lögum um fjáröflun til vegagerðar.

Síðasti másl. 1. mgr. („Ráðherra er þó heimilt að undanskilja tekjur vegamála, sem varið er til framkvæmda við hraðbrautir“) falli niður.

11. gr.

34. gr. laganna orðist þannig:

Af heildarframlagi því, sem veitt er til lagningar þjóðvega í kaupstöðum og kaupúnum samkv. 32. gr., skal árlega halda eftir 25 af hundraði, og skal því fé ráðstafað eftir tillögu vegamálastjóra, að fenginni unsögn Sambands íslenskra sveitarfélaga, til að flýta framkvæmdum þar sem sérstök ástæða þykir til að ljúka ákveðnum áfangum, eða til að stuðla að hagkvæmari vinnubrögðum.

12. gr.

2. mgr. 44. gr. orðist svo:

Fjallvegir, sem tengja saman landshluta, nefnast aðalfjallvegir. Skulu þeir, þjóðgarðavegir og vegir að fjölsóttum ferðamannastöðum, taldir sérstaklega í vegáætlun samkv. 10. gr.

13. gr.

4. tl. 52. gr. orðist þannig:

Kostnaður við viðhald brúa á sýsluvegum greiðist í sömu hlutföllum og stofn-
kostnaður.

14. gr.

Aftan við 59. gr. bætist ný mgr.:

Vegagerðin skal leitast við að rykbinda þjóðvegi, þar sem þeir liggja um hlöð eða næsta nágrenni íbúðarhúsa, eftir því sem fé er veitt til á vegáætlun.

15. gr.

60. gr. orðist svo:

Bætur fyrir eignarnám, jarðrask og átroðning þann, er nýr vegur kann að hafa í för með sér, má ákveða eftir samkomulagi milli landeigenda og umboðsmanns þeirra, sem bætur eiga að greiða. Nú næst ekki samkomulag, og skal þá ákveða bætur með mati samkvæmt lögum um framkvæmd eignarnáms.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Þegar lög þessi hafa öðlast gildi, skal fella meginmál þeirra inn í vegalög nr. 80, 10. júlí 1973, og gefa þau út svo breytt.

Ákvæði til bráðabirgða:

Á árinu 1975 skulu dagsetningar í 2. mgr. 21. gr. breytast þannig, að í stað 15. febrúar komi 15. apríl og í stað 1. mars komi 1. maí.